

Székely Sára

Én vagyok itt ezen a képen [Székely Sára]. Amikor a kép készült, már Székely Imre felesége voltam. Miután férjhez mentem 1947-ben, elvégeztem magánúton a Református Leánygimnáziumot, minthogy elhatároztam, hogy folytatom a tanulmányaimat. Miután leérettségiztem, elmentem a Haladó Ifjúság székházába [A szervezet neve akkoriban Ifjúmunkás Szövetség, IMSZ, románul Uniunea Tineretului Muncitor, UTM volt. -- A szerk.], minthogy időközben levelezője is voltam az 'Ifjúmunkás'-nak -- volt egy ilyen lap Bukarestben, én voltam a kolozsvári

levelező. Két állásom volt. Szinte semmit sem kerestem, de szerettem, hogy jártam a fiatal munkásokhoz, gyárakba, és küldtem a cikkeket. Így találkoztam Lustig Olivérrel [Lustig Olivér -- író] és egy Hutira nevű személlyel, aki most egyetemi tanár, közgazdaságtant tanít, akkoriban ő volt a titkár a Haladó Ifjúságnál. Lustig megkérdezte, amint meglátott: 'Mitől ragyogsz így, miért vagy ennyire vidám?' 'Hát, mondom, leérettségiztem.' Egymásra néztek, és megkérdezték, nem akarok-e tovább tanulni. Mondom: 'Akarok, de mit?' Azt mondja: 'Elküldünk téged is a férjed után, tanulni. Megírjuk az ajánlást. A felkészítő már a tavaszi érettségi után elkezdődött, de még kértek néhány fiataalt, és mi ajánlani fogunk, lehet, hogy te is menni fogsz.' Jóváhagyták, és elmentem a felkészítőre, együtt a sógorommal, Imi öccsével, aki tavasszal érettségizett -- egy évvel volt idősebb, mint én, szintén esti tagozaton végzett. 1949-től 1952-ig voltam Leningrádban. 1952-ben visszajöttem. Kolozsváron beiratkoztam a bölcsészkarra, és a Babes-Bolyain oroszot tanultam [1959-ben vonták össze a kolozsvári magyar Bolyai egyetemet a román Babes egyetemmel, és így lett a mai Babes-Bolyai egyetem. Székely Sára 1959 előtt a két egyetem valamelyikén tanult. -- A szerk.]. Nagyon lassan végeztem el az egyetemet. Amikor visszatértem Kolozsvárra, megszületett a lányom. Augusztusban született, és ősszel már beiratkoztam a bölcsészkarra. A szünetben szaladtam haza, a szobába, ahol laktam, megszoptattam, majd bezártam, mentem vissza, de amikor elkezdett felülni, már féltem magára hagyni. 1953 teléig nappali tagozaton jártam, a szociális helyzetem miatt a tanulmányi eredményeim alapján kaptam ösztöndíjat. Aztán behívtak a katonasághoz, jött valami szovjet tanácsadó, egy tábornok, és minthogy én nagyon jól tudtam oroszul, odahívtak, hogy tolmácskodjam. És akkor félbeszakítottam a tanulmányaimat. Aztán újra beiratkoztam, a látogatás nélküli szakra, és 1960-ban befejeztem az egyetemet, államvizsgával, jó eredménnyel. Akkor már nem akartam többé fordítóként dolgozni, úgyhogy versenyvizsgáztam, és bejutottam a bölcsészkarra, tanársegédnek az orosz tanszékre. 1962-ig dolgoztam ott.